

άσκημομούτρουλλος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄσκημομούτρουλλος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄσκημομουτρούλλης < ἄσκημος -μουτρο καὶ -ούλλης.

Ὁ ἀσύμμετρος τὴν κατασκευὴν τοῦ σώματος, δύσμορφος. Συνών. κακομούτρουλλος.

άσκημομούτσουνος ἐπίθ. Κρήτ. κ.ά. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. (λ. ἄσκημομούρης) — ΚΜπαστ. Ἀλιευτ. 58 ἄδ-θημομούτσουνος Κύπρ. ἄσκημομούτσουνος Μακεδ. (Καταφύγ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. μουτσούνα ἢ μούτσουνο.

Ἀσκημομούρης, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Εἶναι ἄσκημομούτσουνος σὰ δὲ χοῖρο Κρήτ. Κωπελλὰ ἄσκημομούτσουνη αὐτόθ. Πρῶτερο ὅμως ἀπὸ τοῦτα τὰ ψάρια ἄσκημομούτσουνο εἶναι τὸ βαρθακόψαρο ΚΜπαστ. ἐνθ' ἄν.

άσκημομύτης ἐπίθ. ἐνιαχ. ἄδκεμομύτης Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. μύτι.

Ὁ ἔχων δύσμορφον ρῖνα.

άσκημονγῶς ὁ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. γῶς.

Δύσμορφος, δυσειδὴς νέος.

άσκημοντυμένος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημα καὶ τοῦ ντυμένος μετοχ. τοῦ ρ. ντύνω.

Ἀκαλαίσθητα ἐνδεδυμένος σύνηθ.: Λίγο πρὸ πίσω... στέκεται ἡ δούλα... κάπου τριαντάρα, ἀδέξια κόρη ἄσκημοντυμένη ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παληκάρ. 95.

άσκημόσπος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄσκημόσπος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. ὄψι.

Ὁ ἔχων τὴν χροιάν τοῦ προσώπου ἄσχημον. Συνών. κακόσπος.

άσκημόπαιδο τὸ, ἄσκημοπαῖδι ἐνιαχ. ἄσκημόπαιδο κοιν. ἄσ-σημόπαιο Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. παιδί.

Δύσμορφον, δυσειδὴς παιδίον ἐνθ' ἄν.: Ὅσο μεγαλώνει γίνεται ἄσκημόπαιδο. Τέτοιο ἄσκημόπαιδο, γὰ τὸ δῆς καὶ γὰ σιχαθῆς! κοιν.

άσκημοπελεκημένος ἰδ. ἄσκημο- (II) 2.

άσκημοπελέκητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄδκεμοπελέκητος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημα καὶ τοῦ ἐπιθ. πελεκητός.

Ὁ κακῶς, ἀτέχνως πελεκημένος.

άσκημόπλασμα τό, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. πλάσμα.

Ὁ κακὴν κατασκευὴν ἔχων ἄνθρωπος: Τί ἄσκημόπλασμα ποῦ ναι!

άσκημοπλέκω ἰδ. ἄσκημο- (II) 1.

άσκημοποδαρᾶτος ἐπίθ. Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος, τοῦ οὐσ. ποδάρι καὶ τῆς καταλ. -ᾶτος.

Ἀσκημοπόδαρος 2, ὁ ἰδ.

άσκημοπόδαρος ἐπίθ. Ἀθῆν. Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. ἄσκημοπόδαρος Ρόδ. ἄδκεμοπούδαρος Πόντ. (Κερασ.) ἄδκεμοπούδαρος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. ποδάρι. Πβ. τὸν τύπ. θηλ. ἄσκημοποδαροῦσα ἐν Πουλλολ. 318 (ἐκδ. G Wagner σ. 188).

1) Ὁ δυσμόρφους πόδας ἔχων Ἀθῆν. Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Κερασ.) κ.ά. Συνών. ἄσκημοπόδης.

2) Ὁ ἔχων κακόν, δυσοίωνον ποδαρικό, ὁ προξενῶν κακὸν ἐμφανιζόμενος ἢ εἰσερχόμενος κάπου Ρόδ. Συνών. ἄσκημοποδαρᾶτος, κακοπόδαρος.

άσκημοπόδης ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. πόδι.

Ἀσκημοπόδαρος 1, ὁ ἰδ., πολλαχ.: Ὁ δεῖνα εἶναι ἄσκημοπόδης Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Δὲ μ' ἀρέσει, γιατί' εἶναι ἄσκημοπόδα Κρήτ.

***άσκημόπουλλο** τό, ἄσκημοπούλλι Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -πουλλο.

Ὁ δύσμορφος ἄνθρωπος: Πῆγε κι ἀγάπησε αὐτὸ τ' ἄσκημοπούλλι.

άσκημοπροσωπιά ἡ, ἀμάρτ. ἄσκημουπροσωπιά Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἄδκεμοπροσωπία Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημοπρόσωπος.

Τὸ νὰ ἔχη τις δυσειδὴς πρόσωπον ἐνθ' ἄν.: Τέτοια ἄσκημουπροσωπιά δὲν ἔχου ἰδεῖ ποτε' ἔς τὴ ζουή μ' Ζαγόρ.

άσκημοπρόσωπος ἐπίθ. πολλαχ. ἄδκεμοπρόσωπος Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. πρόσωπο.

Ὁ δυσειδὴς τὴν ὄψιν, ὁ δύσμορφον ὄψιν ἔχων ἐνθ' ἄν.: Ἡ ἀρρώστια σας ἦτανε μὲ στρίγκλα ἄσκημοπρόσωπη ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι κι ἀντίλογ. 139 Κ' ἐκεῖ ποῦ ἀκόμα... ἤμουνα... ὁ ἀκαμάτης, ὁ ἄσκημοπρόσωπος, ἀγάλη ἀγάλη καταλάβαινα πῶς ἤμουν ἄλλος ΚΠαλαμ. Γράμματ. 1, 152 Βαρέα ἄδκεμοπρόσωπος ἐν' ἡ νύφε Ὁφ. Ἀπαδὰ φύγο ἄδκεμοπρόσωπε! Κοτύωρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄσκημομούρης.

άσκημος ἐπίθ. κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.) ἄδκεμος Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἄδκεμο Καπ. (Ἀραβάν.) ἄσκημος βόρ. ἰδιώμ. ἄδκημους Ἱμβρ. ἄσκημους Εὐβ. Θάσ. (Θεολόγ.) Σάμ. κ.ά. ἄσκημος ἐνιαχ. ἄσκημος Μέγαρ. ἄσκημους Λέσβ. ἄσκημους Λέσβ. ἄσκημο Τσακων. ἄσκημος Σκῦρ. ἄσκημους Λέσβ. (Πάμφιλ.) ἄσκημος Πόντ. (Ἰνέπ.) ἄσκημος Μύκ. Χίος Κεραμ. ἄδ-θημος Κύπρ. Χίος (Βίκ. Ὀλύμπ. κ.ά.) ἄδ-θημο Τσακων. ἄδκημος Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Ἡπ. (Βούρμπιαν.) ἄδκημο Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) ἄδκημον Καλαβρ. (Καρδ.) ἄδκημους Λέσβ. ἄσκημος Εὐβ. (Ἀνδρων. Κονίστρ. Ὁξύλιθ.) Κάλυμν. Χίος (Νένητ.) γιάσκημος Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἄσκημος, ὁ ἐκ τοῦ μεταγν. ἄσκημος. Ἰδ. Χρον. Μορ. Η στ. 1001 ἄσκημον πρᾶμα κι ἄπρεπον, κατηγορία μεγάλη.

1) Δύσμορφος, δυσειδὴς κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Καρδ. Μπόβ.) Καπ. (Ἀραβάν. Σινασσ.) Πόντ. (Ἰνέπ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Ἀσκημος ἄνθρωπος. Ἀσκημη γυναῖκα. Ἀσκημο παιδί κοιν. Ἀδκεμο γαρδέλλι (παιδίον) Ὁφ. Ἀδκεμέσσα ἐν' ἡ νύφε αὐτόθ. Ντ' ἄδκεμον θωρέαν ἐσ'! (πόσον ἄσχημον ὄψιν ἔχει!) Τραπ. Ἀδκεμον λαλίαν ἐθ' αὐτόθ. || Φρ. Ἀδκεμα κρέατα (τὰ αἰδοῖα) Κερασ. || Παροιμ. Ἀσκημέ μου, τί μᾶς λείπει, κι ὁμορφέ μου, τί νὰ φάμε; (ὅτι ὁ ἄσχημος ἀλλ' εὐπορος σύζυγος εἶναι προτιμότερος τοῦ ωραίου ἀλλὰ πτωχοῦ) Κεφαλλ. Ἀς ἐν' τ' ὀρνίθι ἄσκημο κι ἄς ἐν' καλογεννούδικο (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Ἰνέπ.

Τῇ ὁμορφῇ τὸ ριζικὸ ἢ ἀσκημη κρατεῖ το
 τσ' ἂν ἀρωτᾷς ποῦ τὸ κρατεῖ, 'ς τὴ φτέρνα ἰθαὶ πατεῖ το
 (ὅτι αἱ ἀσχημοὶ γυναῖκες ἔχουν καλυτέραν τύχην ἀπὸ τὰς
 ὠραίας) Θήρ. (Οἶα) || Γνωμ. Ἀσκημη 'ς τὴν κούνια κι ὁμορφη
 'ς τὴ ρούγα (οἱ κατὰ τὴν νηπιακὴν ἡλικίαν δύσμορφοι γί-
 νονται πολλάκις, ὅταν μεγαλώσουν, ὠραῖοι) πολλαχ. || Ἀσμ.
 Σὲ τούτηνιὰ τὴ γειτονιά Χάρως νὰ κατοικήσῃ
 νὰ πάρῃ ὅλες το' ὁμορφες καὶ τσ' ἀσχημες ν' ἀφήσῃ
 Κρήτ. Συνών. ἀγαρδος 1β, ἀμούσουδος, ἀνείδξος 1,
 ἀπλανος 2, ἀπλαστος Α 1β, ἀσκημομούρης. β)
 Πένθιμος, ἐπὶ ἐνδυμάτων Κασ.: Ἀσκημα ρούχα. 2)
 Ἀπρεπής, αἰσχρὸς κοιν. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. Κερασ. Κοτύωρ.
 Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀσκημος τρόπος. Ἀσκη-
 μη κουβέντα. Ἀσκημο φέρισμο. Ἀσκημα λόγια κοιν. Ἀδκε-
 μα δουλείας ἐποίκων Κερασ. Ἀσκημον λόγον μὴ λές Τραπ.
 Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Ἰδ. ESchwyzzer Dialect. graec.
 exempl. epigr. 74, 4 «μηθὲν ἀσχημον μηδὲ ἀδικον ποιή-
 σειν». β) Ὁ ἀπρεπὴς τὴν ἐμφάνισιν πολλαχ.: Ἀπὸ τὴν
 ἀλουσία σου εἶσαι ἀσκημος Πελοπν. (Μάν.) 3) Ὁ οὐδενὸς
 ἄξιος, ἀνίκανος, ἀνάξιος Πόντ. (Κερασ.): Ἐδέκαν ἀτον τρεῖς
 ἀσκεμους ζαπτιᾶδες (χωροφύλακας. ἐκ διηγ.) 4) Κακός,
 δυσάρεστος κοιν. καὶ Ἀπουλ. Πόντ. (Ἰνέπ. Κερασ. Κοτύωρ.
 Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ.): Ἀσκημος καιρὸς - χρόνος. Ἀσκημη
 ἀρρώστια - εἶδησι - ὦρα. Ἀσκημα νέα κοιν. Ἀσκημα τὰ γε-
 ρατεῖα Σίφν. Ἀδκεμον θέριν (τὸ ἀριστερόν. Ἀντίθ. καλὸ
 χέρι τὸ δεξιόν) αὐτόθ. Ἀσκεμον προᾶμαν ἔν' ἢ ἀνεδετία (ἀνέ-
 χεια) Χαλδ. || Φρ. Ἀσκημη δουλειὰ (λίαν δυσάρεστος) κοιν.
 Εἶναι σὲ ἀσκημα νερὰ ἢ χάλια (εἰς δυσχερὴ καὶ ἐπικίνδυνον
 θέσιν ἢ δυσάρεστον κατάστασιν) Πελοπν. (Κορινθ. Μάν.)
 Τὸ προᾶμα τ' ἀδμηο (ὁ διάβολος) Ἀπουλ. Ἀρρώσκια ἀδ-δμη
 (σεληνιασμός) Κύπρ. 5) Ὁ κακῆς ποιότητος ὢν πολλαχ.
 καὶ Πόντ. (Κερασ. κ.ά.): Ἀσκημο κρασί πολλαχ. Τ' ἀδκεμον
 τὸ βούτερον Πόντ. Ἀδκεμον χωράφιν Κερασ. || Φρ. Ἀσκημα
 δαμάσκηνα καὶ πρικεῖες ἐλαῖες (ἀπάντησις εἰς τὴν ἐρώτησιν
 τί χαμπάρια) Τήλ.

ἀσκημοσκοτωμένος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκημος καὶ τοῦ σκοτωμένος μετοχ.
 τοῦ ρ. σκοτῶνω.

Ὁ κακοῦ θανάτου τυχὼν ἢ ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ τύχῃ
 κακοῦ θανάτου.

ἀσκημόσκυλλο τό, ΠΝιρβάν. Λόγοι καὶ ἀντίλογ. 5.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκημος καὶ τοῦ οὐσ. σκυλλί.

Δυσειδής, δύσμορφος κύων: Ἐγινε ἓνα ἀσκημόσκυλλο
 ποῦ μᾶς τρώει ἄδικα τὸ ψωμί.

ἀσκημοσούλουπος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκημος καὶ τοῦ οὐσ. σουλούπι.

Ὁ ἀσύμμετρος τὸ σῶμα, ὁ δύσμορφον ἔχων τὸ σύνολον.
 Συνών. ἀγαρδοκαμωμένος, ἀγαρδος 1, ἀσουλούπωτος.

ἀσκημοστρατιά ἡ, Σίφν. ἀσκημοστρατιά Νάξ.
 (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκημος καὶ τοῦ οὐσ. στρατά.

Δύσβατος ὁδός. Συνών. κακοστρατιά.

ἀσκημότη ἡ, ἐνιαχ. ἀδκεμότε Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκημος.

1) Δυσμορφία ἐνθ' ἂν. 2) Κακόν, ἠθικῶς ἐπίμεμπτον
 ἔργον ἐνθ' ἂν.: Εὐτάγω ἀδκεμότας (κάμνω κτλ.) Χαλδ.
 Συνών. ἀσκημία.

ἀσκημοτοπιὰ ἡ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκημος καὶ τοῦ οὐσ. τόπος.

Δύσβατος τόπος. Συνών. ἀσκημότοπος 2, κακο-
 τοπιὰ.

ἀσκημότοπος ὁ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκημος καὶ τοῦ οὐσ. τόπος.

1) Τόπος στερημένος ὠραιότητος, μέρος ἀσχημον.

2) Ἀσκημοτοπιὰ, ὁ ἰδ.

ἀσκημούλλης ἐπίθ. σύννηθ.

Ὑποκορ. τοῦ ἐπιθ. ἀσκημος διὰ τῆς καταλ. -ούλλης.

Ὁ κάπως δύσμορφος, ὁ ὀλίγον δυσειδής. Συνών.
 ἀσκημούτσικος 1, *ἀσκημωτός, ἀντίθ. ὁμορφούλ-
 λης, ὁμορφούτσικος.

ἀσκημούτσικος ἐπίθ. σύννηθ.

Ὑποκορ. τοῦ ἐπιθ. ἀσκημος διὰ τῆς καταλ. -ούτσικος.

1) Ἀσκημούλλης, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἂν. 2) Ὁ ὀλίγον τι
 κακός, οὐχὶ εὐχάριστος ἐνθ' ἂν.: Ἀσκημούτσικό 'ναι τὸ
 διόμα δῶνε τῷ νυλορρακήδω (τῶν κατακαθιῶν) Ἀπύρανθ.

***ἀσκημοφαγιά** ἡ, ἀδκεμοφαγία Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀσκημοφάγος.

1) Τὸ νὰ τρώγῃ τις ἀτάκτως. 2) Τὸ νὰ σπαταλᾷ τις
 τὴν τροφήν καθ' ὃν χρόνον τρώγει.

ἀσκημοφάγωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσκημοφάωτος Νάξ.
 (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀσκημα καὶ τοῦ ἐπιθ. *φαγωτός
 < φαγώνω.

Ὁ δυσκόλως ἐσθιόμενος διὰ τὴν κακὴν αὐτοῦ γεῦσιν.
 Συνών. κακοφάγωτος.

***ἀσκημόφαντος** ἐπίθ. ἀδκεμόφαιστος Πόντ. (Κε-
 ρασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀσκημα καὶ τοῦ ἐπιθ. φαντός < φαίνω.

Ὁ κακῶς, ἀτέχνως ὑφασμένος.

ἀσκημόφαο τό, Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκημος καὶ τοῦ οὐσ. φαεῖ.

Φαγητὸν ἔχον κακὴν γεῦσιν ἐνθ' ἂν.: Εἶδ' ἀσκημόφαο
 'τον εὐτό; Ἀπύρανθ.

ἀσκημοφέρνω πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκημος καὶ τοῦ ρ. φέρνω.

Κλίνω πρὸς τὸ ἀσχημον, τὸ δύσμορφον ἢ τὸ κοινωνι-
 κῶς καὶ ἠθικῶς ἐπιλήψιμον.

ἀσκημοφορετιά ἡ, ἀμάρτ. ἀσκημουφορετιά Μα-
 κεδ. (Βλάστ.) ὁσκημουφορετιά Μακεδ. (Βλάστ.) ὁσκη-
 μουφορετιά Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκημοφόρετος.

Ἐπιθετικ., ὁ δυσειδής. Συνών. *ἀσκημωσιὰ.

ἀσκημοφόρετος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδκεμοφόρετος Πόντ.
 (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσκημοφορῶ.

Ὁ κακῶς, ἀτημελῶς ἐνδεδυμένος. Συνών. ἀσκημο-
 φορεμένος (ἰδ. ἀσκημοφορῶ).

ἀσκημοφορῶ Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) κ.ά. ἀσχη-
 μοφορῶ Λεξ. Δημητρ. ἀδ-δμημοφορῶ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκημος καὶ τοῦ ρ. φορῶ.

Φορῶ ἀσχημα ἐνδύματα ἐνθ' ἂν.: Ὁμορφη κωπέλλα, μὰ
 πάντα ἀσχημοφορεῖ Λεξ. Δημητρ. Ἡρθε 'ς τὴν ἐκκλησιὰ
 ἀσχημοφορεμένος αὐτόθ. || Γνωμ. Ἀδ-δμημοφορε ἰθαὶ μὲν ριᾶς
 (προτιμότερον νὰ φορῇς ἀσχημα φορέματα καὶ νὰ μὴ
 κρυώνῃς παρὰ εὐμορφα καὶ νὰ κρυώνῃς. Πβ. ΝΠολίτ.
 Παροιμ. 2,585) Κύπρ. Ἀσκημοφορεῖς καὶ μὴν ἐρ' ἄς (συνών.
 τῷ προηγουμένῳ) Κρήτ. Συνών. τῆς μετοχ. ἀσκημο-
 φόρετος.

ἀσκημοχέρης ἰδ. ἀσκημο- (I) 2.

